

KDYŽ NEMŮŽEŠ SPÁT

Když nemůžeš dlouho spát,
představuj si jarní sad.

A tím sadem kráčíš sama,
hebkou trávu pod nohama.

Co to voní? Co to zvoní?
To jsou květy na jabloni.

Co to šumí nad tvou hlavou?
Vzduchem roje včelek plavou.

Neboj se, jdi alejemi...
Motýli tam mají sněmy.

Cestička se k řece stáčí.
Po lávce tam ovčák kráčí,

za ním stádo ovcí běží,
bělavé jsou, jak když sněží.

Běží, běží ovce bílé...
Je to dlouhá, dlouhá chvíle...

Poslední jde černé jehně.
Do trávy si k tobě lehne.

Dej mu hlavu k černé srsti,
zaboř do ní malé prsty,

spěte spolu, spēte tiše,
slyšíš, jak jehňátko dýše? –

stmívá se, spí celá zem.
Spinkej s černým jehňátkem!

MÁME ČÁSLAVKU NA ČTENKU

lena už mluvila docela dobře, ale písmeno R ji dlouho zlobilo. Ne a ne se jí podařit, vždycky vyšlo L. Marně jí táta předříkával: „Tráva, trápení...” Opakovala po něm: „Tláva, tlápení...”

To bylo radosti, když jí konečně zahrčelo v ústech RRRR. Aby toho dost užila, říkala pak R i tam, kde mělo být L. „Mréko, sádru, hrava!”

Když se jí smáli, snažila se pak pozorně rozeznat, kam patří L a kam R. Byla pyšná na každé nové slovo, kterému se naučila. Moc často jí uvázlo v paměti něco, co zaslechla náhodou z rozhlasu.

Z kouta, kde si hrála s panenkami, bylo třeba slyšet najednou:

„Prosím vás, máte na prodej hydrochinobenzol?”

„Ano, tady vám zabalím tři hydrochinobenzoly.”

Máma se podivila:

„Prosím tě, kdes to vzala? Co je to vůbec ten hydrochino-benzol?“

„Taková míchanina,“ usuzovala Alena. „Bude v tom sůl, čokoláda, benzin, sodovka...“

Jindy si zapamatovala výrazy z pohádek nebo písniček a pak je opakovala:

„Tak, panenke, lež si tady na pěkné rovině a potom spolu půjdeme do lesa zeleného.“

Řeč, to bylo pro ni něco tajemného a mocného. Protože znala málo slov, ráda se dovídala nová. A když zrovna nenašla známé slovo v paměti, vymýšlela si nová sama.

„Pozor!“ křikla jednou na Honzika, když přišel na návštěvu a stavěl z kostek stavebnice vysokou věž. „Vždyť se to utěžká!“

„Utěžká?“ zaváhal Honzík.

„Utěžká – a bude z toho spadlík.“

Honzík ji poslechl, věž snížil, a tak ho pochválila:

„Ty jsi pořádníček a hodníček.“

Když s Danou mlsaly čokoládu, vymýšlela si:

„Viš vůbec, co je to čokoláda? Přece paní od čokla.“

Když toho hodně snědly, libovala si:

„To jsme se ale nabřichovaly, co?“

A když ji nakonec tlačilo v žaludku, vymyslíla si:

„Vidíš tu holčičku Bolenku? Sedí mi na bříšku.“

Ponenáhlu měla takových vymyšlených výrazů spoustu, ráda si se slovy hrála a měnila je a dospělí je někdy užívali po ní.

Teta byla „tvářená teta“, protože kdosi kdysi o ní prohodil, že se divně tvářila. Obrázky na zdích vytvořil „malovář“.

Když byla na procházce unavená, přála si „odpočívku“, a ráda se dívala u „zdvihačky“, u závor, jak jezdí vlak. „Přijdu za chvílindu,“ slibovala panence, „musím kupkat chleba.“

Když se máma s tetou poškorpily, zlobila se, že jsou „hádanky“. Pátrala, kdy bude mít táta trochu „čáslavky“, to jest času, na „čtenku“ pohádky. Čtenka, to byla chvíle, na kterou se moc těšovala. „Tak povycházej, povycházej,“ vybízela tátu, když se dlouho neměl ke čtení. Víle říkala raději „ílinka“. Když slyšela, že čaroděj někoho „PRONÁSledoval“, ptala se, proč „pro nás“. A když táta hodně dlouho četl, byl pro ni „nejjediny“. „My jsme k sobě zamilovaní, vid'?" ujišťovala se.

Někdy, to se ví, upadla taky před nějakým slovem do rozpaků.

Máma si jednou stěžovala:

„Já mám chronickou rýmu.“

„A víš ty vůbec, co je chronická?“ ozvala se Alena.

„Trvalá.“

„Správně,“ pokývla Alena hlavou. „Já zkoušela, jestli to víš.“

A někdy zase měla chuť na všechna lidská slova zapomenout a stávala se pejskem, vlčkem nebo lištičkou. Nejraději bývala pejskem, protože ji těšilo štěkat.

Táta přišel domů a dověděl se, že Alena zlobila. Začal ji vyslýchat.

„Zlobila?“ podivila se. „To je možné. Ale já jsem pejsek.“

„Tak mi pověz, proč jsi zlobila?“

„Ale jak ti to můžu povědět, když já jenom štěkám? Haf, haf.“

Taky když se naučila telefonovat, bývaly její telefonní hovory plné překvapení.

„Zde táta,“ hlásívala se.

„Počkej, nepleť to. Zde je táta a ty jsi Alena. Máš tam nějakou kamarádku?“

„Kde bych ji vzala? Leda sebe.“

„A je doma něco nového?“

„Máš volat pana Broučka.“

„Jakého Broučka? Že to není pravda?“

„Není. Já to říkám, abys mi neutekl. Prosím tě, přijď už domů.“

„Nemohu. Mám schůzi.“

„Řekni jim: Konejte tu schůzi, až mi dítě usne.“

Bylo nutno ukončit hovor násilím.

Jako souhlas si zvykla užívat slovo „bodejt“. Často tím zkracovala hovor, když jí nebylo moc do řeči.

Vstala, byla nevrlá, rozespálá ještě a zamračeně šla k umývadlu.

„Dobré jitro,“ připomenul jí táta, že by měla říci nějaký pozdrav. „Dobré jitro,“ opakoval důrazně.

„Bodejt,“ řekla na souhlas.

